

ἀείποτε μὲ διέφυγε μέχρι τῆς στιγμῆς ταύ-
της, καθ' ἣν εὔρεσκομαι πλησίον σου. Ω-
έλενη, Έλενη, ἐπάνελθον εἰς ἐμέ. Τίς θὰ
σὲ ἀγαπήσῃ ὅπως ἐγώ; τίς θὰ ἴδῃ κάλλιον
ἐμοῦ τὸ ἐν τῇ ψυχῇ σου ἔδραζον μεγαλεῖον,
τὴν ὑπομονὴν σου, τὸ ἔλεος;

ΕΛΕΝΗ.

(ριπτομένη εἰς τὰς ἀγκάλας του.)
Σὲ ἀγαπῶ, ἀείποτε σ' ἡγάπησα. Ω! ἡ
καρδία μου θὰ διαρρέαγῃ· (μικρὰ σιγὴ ἐπει-
χρατεῖ.)

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ.

(ἀρεγειρόμενος ἐν χαρᾷ.)
Φέρετε φῶτα, φέρετε φῶτα· ἡ Έλένη, ἡ
Έλενη σύζυγός μου; (ἀνάπτει διὰ φωσφορικῶν
πυρίων τὰ κυρία.—Εἰσέρχεται ὑπηρέτρια
κομιζούσα τέτον καὶ ἐναποθέτει αὐτὸς ἐπει-
τῆς τραπέζης.)

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ.

Ἐνθυμεῖται, Έλένη, δτε ἀνεγινώσκομεν
όμοιο τὴν τόμον τοῦτον τοῦ Musset, δν
σοι ἐδώρησα; Οὗτος καὶ νῦν ὑπῆρξεν αἴτια
τῆς συναισθήσεως τοῦ ἐν ἐμοὶ σπινθῆρος.
Ἔλθον ἐνταῦθα μετὰ τῆς πεποιθήσεως δτε
κατέστην πλέον ἀνὴρ πρακτικός, θετικός
ὡς τραπεζίτης Ἄγγλος, ἐνόμισα ἐπὶ στιγ-
μὴν δτε ἡ νεότης μου περῆλθεν καὶ σὺν
αὐτῇ τὰ φροῦδα ὄντειρα καὶ δτε εἰσῆλθον
εἰς τὸ ἀληθὲς προωρισμένον στάδιον τῷ
ἀνθρώπῳ.

ΕΛΕΝΗ.

Ἡ καρδία, φίλε μου, δὲν ἀποκτᾷ ρυτί-
δας. Οἱ φύσει συμπαθής ταχέως καταβάλ-
λεται καὶ νομίζει ὅτι ἡνδρώθη, δτε ἐγήρα-
σεν, ἀλλ' ἀποθνήσκει συμπαθής.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ.

Οἶχι ἀναζῆ φαιδρός καὶ τὸ συμβόλαιον
τοῦ γάμου του συντάσσων τὴν ἐπαύριον.
Πολλάκις περιέχουσιν οἱ παλαιοὶ φά-
κελλοι τέα πάθη.

ΙΩ. ΚΑΜ.

ΕΝ ΘΥΜΑ ΤΗΣ ΕΥΔΑΙΜΟΝΙΑΣ.

ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ.

ΕΡΡΙΚΟΥ ΜΥΡΙΕΡΟΥ.

—

Α'.

Εἰσαγωγὴ.

Ἡ Κ. κόμηςσα Οὐρανία δὲ Βωσάν (de
Vaux Champs), ἐρειδομένη ἐπὶ τοῦ παρα-
θύρου, ὅπισθιοπόρησεν αἴφνης, μὲ τὸ περί-
φοβον κίνημα γυναικὸς εἰς τὴν θέσην ἀρά-
χνης· ῥιψθεῖσα δὲ ἐπὶ τινος ἔδρας καὶ ἀκε-
νητοῦσα σχεδὸν ὑπὸ φρίκης, ἀνέκραζε:
— Α! Θεέ μου!

Οἱ κόμης, ἐνασχολούμενος εἰς τὴν κόμ-
βωσιν τῆς χειρίδος του, ἐστράφη εἰς τὴν
κραυγὴν τῆς γυναικός του, καὶ πλησιάσας
πρὸς αὐτήν:

— Τι ἔχεις, Οὐρανία; τῇ εἰπε θωπευ-
τικῶς.

Ἡ κόμηςσα, ὑψώσασα τοὺς ὥραίους αὐ-
τῆς ὄφθαλμοὺς ἐπὶ τοῦ συζύγου της.

— Θά βρέξῃ.

Τῷ ἀπεκρίθη μετ' ἀδυνάτου φωνῆς.

Οἱ κόμης ἐπλησίασεν εἰς τὸ παράθυρον,
καὶ εἰδε προχωρούσας εἰς τὸν πρό τινων λει-
πτῶν ἀπαυγάζοντα οὐρανὸν παχεῖας μαύ-
ρας νεφέλας ὄμοίας αἰθερίοις φάσμασι. Κατί^τ
αὐτὴν ἔκεινην τὴν στιγμὴν, βιαία ῥῆξις κε-
ραυνοῦ ἐκλόνισε τὸ ἀπειρον καὶ παχεῖας
σταγόνες ὅδατος ἐκηλίδωσαν τὴν ἀμμό-
στρωτον τοῦ μεγάρου αὐλήν. Οἱ κόμης ἐ-
κλεισε βιαίως τὸ παράθυρον, καὶ πλησιά-
σας εἰς τὴν ἐστίαν ἔκρουσε μικρὸν κώδωνα.

Ἐπηρέτης τις προσῆλθε:

— Διάταξον νὰ ἀποζεύξωσι τοὺς ἵππους,
τῷ εἰπεν δὲ Κ. δὲ Βωσάν, δὲν θὰ ὑπάγω-
μεν εἰς τὴν ἔξοχήν.

Καὶ ἀκολούθως στραφεὶς πρὸς τὴν σύ-
ζυγὸν του, ἦτις καθ' ὅσον ὁ ὄρεζων ἐσκο-
τίζετο, τόσῳ μᾶλλον ωχρία, τῇ εἰπε μετὰ
φωνῆς βραχεῖας καὶ αἰσνεῖ καταπνιγούσῃς
τὰς λέξεις του:

— Δίκαιον ἔχεις, Οὐρανία· θὰ βρέξῃ.

Καὶ ἥρξατο μεγάλοις βήμασι καταμε-

τρῶν τὸ δωμάτιον. Καθ' ἡν δὲ στιγμὴν διέβαινεν ἀπέναντί τινος κατόπιτρου, ἢ σύζυγός του παρεγήρης τὸ κατηφές πρόσωπόν του. Παράδοξον μειδίαμα πλῆρες εἰρωνίας ἔψαυσε τὰ ωχρὰ χεῖλη του, καὶ εἴκοσιν ἵστας μέρη, ὅτι ἦταν οἱ εὐτυχέστεροι ἄνθρωποι τῆς ὑφηλίου.

— Τέλος πάντων! έφώνησε.

— Τί ἔχεις Εύτυχη; ἥρωτησεν αὐτὸν ἢ σύζυγός του μετά τον ἀνησυχίας.

— Μὴ μὲ ὄνομάζεις πλέον διὰ τοῦ ὄντος ματος τούτου τὸ ὅποιαν ἥδη κατήντησεν εἰρωνία, ἀπεκρίθη ὁ κόρης.

Καθίσας δὲ παρὰ τὴν κομήτση, διέμεινεν ὡς καὶ ἔκεινη ἀφιωνός καὶ σκυθρωπός μὲ τὸ ἥθος ἀνθρώπου διὰ ὅλεθρά μοιρά πατάσσει αἰφνιδίως διὰ τῶν ἀδυσωπήτων κιραυνῶν της.

B'.

Παρέκβασις.

Παραβαλλομένη μὲ τὸ μηδαμινὸν αἴτιον διπερ παρῆκεν αὐτὴν, ἢ σκηνὴ αὕτη, παρῆ; ἀρχεται ἡ παροῦσα ιστορία, φαίνεται λίαν παράδοξος. Καὶ τὸ ὄντι θερινή τις θύελλα αἰφνις ἐκρηγνυομένη καὶ ἐμποδίζουσα ἐξοχικήν τινα διασκέδασιν, δὲν εἶναι ἀποχρῶν λόγος ὅπως δώσῃ χώραν εἰς τὸ σπουδαῖας ἀνησυχίας καὶ ἡ θηικὴ ταραχὴ τῆς κυρίας Οὐρανίας δὲ Βωσάν, καθὼς καὶ αἱ ἄραι τοῦ συζύγου της, ἥδυναντο νὰ θεωρηθῶσιν ὡς παιδαριώδεις φρυντασιοὺς ληγεῖαι συγγνωστέαις ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μεταξὺ φιλοφρόνων συζύγων.

Καὶ δύος βεβαιοῦμεν ἀδιστάκτως; ὅτι ἡ ἀτμοσφαιρικὴ αὕτη ἴδιοτροπίσ, ἥτις δύοτος ἐκφράσῃ αὐτὰς διὰ τῶν δακρύων. Οὗτη ναται, ἀπροσδόκητος οὖτα, νὰ προκαλέσῃ ὁ Εύτυχης τὴν δάκρυα, διότι, πᾶν δὲ παροδικόν τι ἀτύχημα, εἶχε διὰ τὸν κόμητα καὶ τὴν σύζυγόν του τὸν χαρακτῆρα ποτε τὰ ἀρεστὰ εἰς αὐτὸν ἀθύρματα συνεπουδαίου συμβεβηκότος.

Δι' αὐτούς, αἱ σκοτειναὶ ἔκειναι νεφέλαι ἦταν μέχρις εξογκώσεως πλήρεις συμφρόνων δι' αὐτούς, αἱ τὸν οὐρανὸν διασχίζουσαι ἀστραπαὶ ἦταν τόσοι πύρινοι χαρακτῆρες, εἰς οὓς ἀνεγίνωσκον φρικώδη τινα προφητείαν, ως ἔκεινην τοῦ Ἱερογραφικοῦ συμποσίου, καὶ εἰς τὰς ὑποκώφους τοῦ κεραυνοῦ ἐκρήγεται ἡκουον εὔχρινῶς τὰς ἀπελάτας τῆς εἰμαρμένης ἥτες ἥρχετο κατ'

Καὶ δύος, κατὰ τὴν αὐτὴν ἔκεινην στιγμὴν καθ' ἡν ὁ κόρης καὶ ἡ σύζυγός του ἔμενον κατεπτομένοις ἀπέναντι τοσοῦτον κωνοῦ συμβάματος, ἔλεγον περὶ αὐτῶν εἰς ρωνίας ἔψαυσε τὰ ωχρὰ χεῖλη του, καὶ εἴκοσιν ἵστας μέρη, ὅτι ἦταν οἱ εὐτυχέστεροι ἄνθρωποι τῆς ὑφηλίου.

Εἴτε ἐκ φθόνου εἴτε ἐκ καλῆς πίστεως, οἱ λέγοντες ταῦτα εἶχον δίκαιον.—ἄλλ' ἐνταυτῷ εἶχον καὶ ἀδικον. Ἐπειδὴ τὸ ἄριστον εἶναι ἔχθρος τοῦ καλου, ὁ λίαν εὔδαιμον ἀρχεται νὰ μὴ ἦναι πλέον εὐδαιμων.—Παραδοξολογία! θὰ ἐπιφενήτητε, Κύριε—ἡ Κυρία. Ἀλλ' αἱ παραδοξολογίαι εἰσὶν ἀλήθειαι, φέρουσαι τὴν στολὴν τῶν ἀποκρέων, διὸ δὲν ἀναγνωρίζει τις αὐτὰς ἀμέσως. Ἀλλως τε, ἀν ἐπιθυμῆτε νὰ μᾶς ἀκολουθήσητε, θὰ ιδῆτε πολλὰ τοιαῦτα παραδείγματα εἰς τὰ ἐπόμενα κεφάλαια.

G'.

Εύτυχης.

Οἱ κόρης Εύτυχης δὲ Βωσάν ἔσχεν ἀναδόχους ὅλας τὰς εὐεργετικὰς νηρηῖδας εἰς τὰ θαύματα τῶν δποίων τόσον ἀφελῶς ποτε ἐπιστεύομεν. Διότι (μία εἰσάτε παρέκβασις) ἐξ αὐτῆς τῆς κοιτίδος, καὶ δύος συνειθίσωσιν αὐτὸν, οὕτως εἰπεῖν, εἰς τὰς ἀπογοητεύσεις, τὰ πρῶτα πράγματα ἀτινα διάσκουσιν εἰς τὸν ἀνθρώπον εἰσὶ τὰ ψεύδη.

Η παιδικὴ τοῦ Εύτυχοῦς ἡλικία παρῆλθεν ὑπὸ τὸ θωπευτικὸν τῆς μητρός του βλέμμα, ἥτις συναίνοισα ἀείποτε εἰς τὰς ιδιοτροπίας του, ἐφρόντιζε νὰ προλαμβάνῃ προθύμως τὰς ἐπιθυμίας του, πρὶν ἡ ὁμοσφαιρικὴ αὕτη ἴδιοτροπίσ, ἥτις δύοτος ἐκφράσῃ αὐτὰς διὰ τῶν δακρύων. Οὗτη ναται, ἀπροσδόκητος οὖτα, νὰ προκαλέσῃ ὁ Εύτυχης τὴν δάκρυα, διότι, πᾶν δὲ ἐπειθύμει παραχρῆμα τὸ ἐλάμβανε, καὶ οὐδέποτε τὰ ἀρεστὰ εἰς αὐτὸν ἀθύρματα συνεπειθεῖσαντο. Οκταέτης δέν, εἰσῆλθεν εἰς τις ἐπαιδευτύριον. Καὶ ἔκει ἡ εύτυχα τὸν ἡκούσιθησε. Διεξήγαγε τὰς Ἑλληνικὰς καὶ Δαρδανικὰς σπουδάς του, χωρὶς νὰ λαμβάνῃ οὐδὲ μιᾶς ὥρας ἀναψυχὴν, καὶ χωρὶς οὐδὲ ἀπαξ νὰ προσκρούσῃ εἰς τοὺς δύος ἔκεινους τῶν μαθητῶν πολεμίους, τὴν γραφικὴν ποινὴν καὶ τὸν ἔηρον ὅρτον. Κατὰ τὰς συλλικὰς διαμάχας, καθ' ἀς οἱ παιδεῖς, προελάτας τῆς εἰμαρμένης ἥτες ἥρχετο κατ'

κὸν στάδιον, μυρίας λαμβάνουσιν ἀφορμὰς

δπως ἀναπτύξωσι τὰς κακὰς δρμάς των, φίλικής ὑπὸστηρίξεως διάδοθεῖσα, οὐδεμίαν καὶ νὰ προεξασκηθῶσιν εἰς τὸν φθόνον καὶ εἰς ἕγγειρες ζηλοτυπίαν, οὐδένα ἀτομικὸν τύ- τὸ μῆσος, ὁ Εὔτυχης οὐδεμίαν διήγειρε τῶν φον ἡρέθισε. — Διὸ, οἱ φίλοι του ἀπέδωκαν ἔχθροπαθειῶν ἔκεινων, ἣν ἐπὶ μακρὸν χρό- τουτο εἰς θαῦμα.

νον τηρεῖ τις τὴν ἀνάμνησιν. Οὐδέποτε ἡπα- τῆθη εἰς τὰς πρώτας αὐτοῦ σχέσεις, καὶ εἰς τὴν ἄνηλικαν δεκαπέντε ἔτῶν, ἔχώρει πρὸς τὴν νεότητα μὲ ἀνοικτὰς τὰς ἀγκάλας καὶ τὴν καρδίαν μεστὴν ἐλπίδων.

Όταν ἐνηλικιώθη, τῷ ἀνέθεσαν τὴν δια- χείρισιν τῆς περιουσίας του,—χρυσῆς κλει- δὸς διὰ τῆς ὅποιας ἤδυνατο νὰ ἀνοιξῃ τὸ ἀδύνατον.

Εἰσῆλθεν εἰς τὴν κοινωνίαν μεθ' ὅλης τῆς ἀνυπομονησίας ἀμαθοῦς ἐπιθυμοῦντος νὰ διδαχθῇ. Ἐν εὐδαιμονίᾳ τὸν ἡκολούθη σε καὶ ἔκει, καὶ εὗρε τὰς πραγματικότητας ὡραίας δοσον καὶ τὰ δινειρά του. Ὄλα τὰ πάθη τῷ προσέφερον τὰ μαγικά των κύ- πελλας, καὶ ἔπις μέχρι τοῦ πυθμένος χωρὶς νὰ εὕρῃ ἐν αὐτοῖς τὴν παραμικρὰν πικρίαν. Αἴπασαι αἱ ἐλπίδες του ἐπραγματοποιοῦντο, καὶ ἀπαντα τὰ προσκόμματα παρεμ- ρίζον, δπως ἀφήσωσιν ἐλευθέραν τὴν διόδον εἰς τὴν φαντασίαν του.

Ο πρῶτος αὐτοῦ ἔρως ἦτο, ὡς συνήθιως συμβαίνει,—δοκίμιον τῆς καρδίας—ίστο- ρια νηπιώδης καὶ θελκτικὴ ἐνταυτῷ ὡς γερ- μανικὸν εἰδύλλιον. Ἐν ἐρωμένη του ἐμφο- ρουμένη ὑπὸ τῆς αὐτῆς ἀθωότητος, καὶ ἀπει- ρίας, διέμεινε πάντοτε ἐντὸς τῶν δρίων τῆς ῥωμαντικότητος. Ἐδιδάχθησαν ἀμοι- βαίως νὰ ἀγαπῶσι, καὶ ἀφοῦ ἐξέμαθον τοῦ- το, ἔχωρίσθησαν, ὁ δὲ ἀποχωρισμὸς των ὑπῆρξεν ἐπίσης εὐάρεστος ὡς καὶ ἡ πρώτη συνάντησίς των.

Ἀπαλλαγεὶς τοῦ ἔρωτος τούτου, ὁ Εὔ- τυχης συνήντησε τὴν φιλοδοξίαν. Ἐκλε- σθη εἰς τὸ δωμάτιόν του ἐπὶ ἔξι μῆνας καὶ συνέγραψεν ἐν βιβλίον. Ὁκτὼ ἡμέρας μετὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ συγγράμματός του, ὁ διετέλει γλαυκὸς καὶ ἀνέφελος. Εὔτυχης ἦτο διάσπορος. Οἱ ἀπεινέστεροι κρι- ἔκαστην αἱ ἐφημερίδες ἐκήρυττον ὅτι ἦτο μέγας ἀνήρ. Ἐρρίφθη εἰς τὸν φιλολογικὸν κόσμον; καὶ ἐγένετο παρ' αὐτῷ δεκτός, καὶ πάσης εἰλικρινίας καὶ εὐχαριστήσεως. Η ἐπιτυχία του καὶ τοι αὐτόματος καὶ ἀνε-

φίλικής ὑπὸστηρίξεως διάδοθεῖσα, οὐδεμίαν καὶ εἰς ἕγγειρες ζηλοτυπίαν, οὐδένα ἀτομικὸν τύ- φον ἡρέθισε. — Διὸ, οἱ φίλοι του ἀπέδωκαν

τοῦτο εἰς θαῦμα.

Ο Εὔτυχης ἐγένετο ὁ Ἡρως τῆς Παρισι- νῆς κοινωνίας. Ἐν εὐφυὴς λέξις ἦν τυχαίως ή- οὐδέποτε εἶπεν εἴπει ἐν τοιι αἰθούσῃ, μετὰ δύο ὥρας ἐκυκλοφόρει εἰς ὅλας τὰς ἀλλας. Ο, τι καὶ ἀν ἔλεγε ἢ δ, τι καὶ ἀν ἐπραττε, παντοῦ καὶ πάντοτε εἶχε δίκαιον. Εἰς δ, τι πᾶς ἄλλος θὰ ἐθεωρεῖτο γελοῖος,—ὁ Εὔτυχης ἀπέκτα νέας συμπαθείας. Λί παραδοξώτε- ραι ίδιοτροπίαι του ἐθεωροῦντο φυσικαί, καὶ ἤδυνατο ἐλευθέρως νὰ ἐνδυθῇ ἐρυθρὰ ιμάτια χωρὶς οὐδεὶς νὰ γελάσῃ διὰ τοῦτο.

Οὐδέποτε συνήντησε κηδείαν ἔξερχμε- νος τοῦ χοροῦ.

Οὐδέποτε πεινῶν ἐπαίτης τῷ ἔτεινε τὴν χείρα ἐπὶ τῆς φλιᾶς πλουσίου μεγάρου εἰς δ πολυτελές τὸν περιέμενε συμπόσιον.

Οὐδέποτε δυσειδής γραῖα συνήντησεν αὐ- τὸν καθ' οδὸν, πορευόμενον εἰς ἐπίσκεψιν εὔειδοῦς νεάνιδος.

Ἐν λόγῳ, ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς γεννή- σεώς του, οὐδέποτε ἡ εὐτυχία τὸν ἐγκατέ- λιπε. — Ο, τι ἔψαυεν ἦτο χρυσός, δ, τι ἔβλεπεν ώραῖον, δ, τι ἐπραττε καλόν.

Δ'.

Διωξίς τῆς δυστυχίας.

Ἐν τούτοις, ὁ Εὔτυχης ἤρξατο δυσανα- σχετῶν κατὰ τῆς ἐπιμόνου εὐτυχίας ἥτις δὲν τῷ παρεῖχε οὔτε τὸν ἀπαιτούμενον καὶ- ρὸν δπως ἐκφράσῃ ἐπιθυμίαν τινὰ, προλαμ- βάνουσα τὴν πραγματοποίησιν αὐτῆς. Ή- αένναος αὐτη αιθρία τὸν ἡνόχλει, ἐζήτει σμικρὸν τι σημεῖον, ἐφ' οὗ νὰ ἀναπαύῃ τὴν δρασίν του, ἐπειθύμει οἷαν δήποτε ἀντίθε- σιν δυναμένην νὰ θραύσῃ πρὸς στιγμὴν τὴν ἄλυσον τῶν εὐτυχημάτων του. Ματαία προσδοκία. — Αείποτε ὁ οὐρανὸς αὐτοῦ

Θμέραν τινα, ὁ Εὔτυχης ἐσκέφθη ὅτι ἐξ- χνευσε τέλος πάντων τὸ ἀγαθόν του δαι- μόνιον. Εν μέσω φιλικοῦ τινος θιάσου, ἡ- γέρθη ζήτημα ἐξ οὗ σφοδρὰ προέκυψεν ἔρις κόσμον; καὶ ἐγένετο παρ' αὐτῷ δεκτός, καὶ ἀντιλογία. Ο Εὔτυχης διὰ δριμείας ἀν- μετὰ πάσης εἰλικρινίας καὶ εὐχαριστήσεως. ταπήντησεν οὐρανός, πρὸς οὐρανόν κατ' αὐτοῦ Η ἐπιτυχία του καὶ τοι αὐτόματος καὶ ἀνε-

Αίματηρὰ πρόκλησις ἔσχε γάρ τον. Οὐ τόπος τῆς συνεντεύξεως ὡρίσθη. Καὶ αὕτη ἡτοῦ πρώτη τοῦ Εὔτυχοῦ μονομαχία.

Ἄπαντες οἱ δρόι τῆς μονομαχίας ὑπῆρχαν πρὸς αὐτὸν εὔνοϊκοι· ἡ τύχη ὡρίσε τὸ πιστόλιον, καὶ οὗτος ἡτοῦ πρώτης δυνάμεως εἰς τὸ ὄπλον τοῦτο.

Καθ' ᾧν στιγμὴν τὸ σύνθημα τῆς μάχης ἐδόθη, ὁ ἥλιος ἀποκριθεὶς τῆς πρότερον σκιαζόσης αὐτὸν νεφέλης, προσέβαλε δεινῶς τοὺς ὄφθαλμοὺς τοῦ ἀντιπάλου, διστις τρέμων ἔκένωσε τὸ πιστόλιον εἰς τὴν τύχην.

Οὐ Εὔτυχης ἐτήρει ἀκρανὸν ἀπάθειαν.

Εἰς τὸ στόμιον τοῦ ὄπλου του ἵστατο ἡ ζωὴ ἐνδὲ ἀνθρώπου καὶ ἀπλῇ τύψις συνεδότος.

‘Ο Θεὸς, τῷ ἐφείσθη καὶ τὴν τύψιν ταῦτην. — Ἡ βολὴ του ἀπέτυχε.

Πρωταν τινα εἰς τῶν φίλων αὐτοῦ τὸν εἶδε ἐπιβαίνοντα ταχυδρομικῆς ἀμάξης.

— Ποῦ ὑπάγεις, λοιπόν; τὸν ἥρωτησε.

— Φίλε μου, σκοπεύω νὰ περιέλθω τὴν ὑφῆλιον ἀπασαν, καὶ βεβαίως ὁ διάβολος θὰ ἔχῃ τὸν δάκτυλόν του ἐὰν δὲν εῦρω δυστυχίαν τινα καθ' ὅδόν μου. Απεκρίθη ὁ Εὔτυχης, γελῶν. Άλλ' οὐδὲν εὗρεν, ἐκτὸς ἀγνώστων τινῶν ἀπολαύσεων καὶ νέων ἡ δονῶν.

— Μήπως ἄραγε ἡ δυστυχία, εἶπε καθ' ἐκυρὸν ἐν τῇ ἐπιστροφῇ του, ἔναις λοιμώδης τις νόσος, ἢν διπλας εὕρη τις πρέπει νὰ ζήσῃ μεταξὺ δυστυχῶν; — Άς δοκιμάσωμεν.

Ἐλαῖς χυδαῖον δνομα, ἐνεδύθη πενιχρὰ ἱμάτια, καὶ κατέψησεν εἰς τινα συνοικίαν ἣν οἱ κάτοικοι ἐφαίνοντο πιεζόμενοι ὑπὸ τὸ βάρος τῶν ἀνθρωπίνων συμφορῶν.

Ἡ οἰκία ἦν ἔξελέξατο ἡ ῥυπαρωτέρα πάντων, νοσῶδες ἐδιαίτημα εἰς δὲ ὁ ἥλιος οὐδέποτε εἰσέβιεσε. Άλλ' ἐν τῇ φρικαλέᾳ ταύτῃ κατοικίᾳ ἔζη πλήθος φιλέργων χειρωνάκτων οἵτινες ἔψαλλον ἀπὸ πρωτας μέχρις ἐπέρας,

Κατὰ τὴν πρώτην νύκτα τῆς ἐν τῇ οἰκίᾳ ταύτῃ μιακοῦτος του, ὁ Εὔτυχης περιεσπάσθη ὑπὸ θορύβου φωνῆς. — Ἁκροάσθη, καὶ ἤκουσε τὸν γείτονά του ἄλιοντες χρυσᾶ ἐπη πρὸς τιμὴν ἴδαικῆς τινος ὡραιότητος.

Τὴν πρωταν τῆς ἐπιούσης, προκύψας

τοῦ παραθύρου του, εἶδεν ἀπέναντι αὐτοῦ ὥραιαν νεάνιδα, ῥόδινην καὶ δροσερὰν ὡς τις εἰκὼν τοῦ Γερζ. Ἡ νεᾶνις αὕτη παρατηρήσασα τὸν νέον γείτονά της, τῷ ἐμειδίασε μετά τινος ἐκπλήξεως.

Τὴν ἐπομένην ἡμέραν, ὁ Εὔτυχης πρῶτος ἐνέδρευσε τὴν ὥραιαν γείτονά του.

Ἡ νεᾶνις ἐκαλεῖτο Εύτυχία· ἔφερε τὴν καρδίαν ἐπὶ τῆς χειρός, καὶ ἔτεινε τὴν χειρα ταύτην εἰς τὸν Εύτυχην, διστις δὲν ἔσχε τὸ θάρρος νὰ τὴν ἀρνηθῆ.

Ἐσχετίσθη προσέτι μετὰ τοῦ στιχουργοῦ γείτονός του, καὶ εῦρε ἐν αὐτῷ γενναῖαν φύσιν καὶ προτερήματα ἵκανά νὰ ἐλκύσει τὰς συμπαθείας του.

Μετὰ ἦξ μηνας, ὁ Εύτυχης παρήγει τὸ πενιχρὸν ἐκεῖνο οἰκημα εἰς δὲ ἔξτην τὴν δυστυχίαν, καὶ ἀπενχντίας εῦρε νέον φίλον καὶ νέον ἔρωτα.

— Μήπως ἡ δυστυχία ἐνυπάρχει ἐν τῷ πενίᾳ; — Εἰσέρθη καθ' ἐκυρὸν ἄλλην τινὰ ἡμέραν: Άς πτωχεύσωμεν!

Καὶ ἔρριψε τὸ ἡμιτυπον τῆς περιουσίας του εἴς τινα ἐπιχειρησιν λίαν ἀμφιβολον, καὶ ἐδραμεν εἰς Βίδην δπω; διακυβεύση τὸ ἔτερον ἡμιτυπον εἴς τι χαρτοπαικτείον!

Βλέπουσα αὐτὸν εἰσεργόμενον εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ χαρτοπαικτίου, ἡ τύχη ἥλθε καὶ ἐκάθησε πλησίον του.

Οὐ Εύτυχης συνεσώρευσεν εἰς τὰ θυλάκια του ὅλο τὸ χρηματεκόν τῆς τραπέζης κεράτια.

Μόλις δὲ ἐπέστρεψεν εἰς Παρισίους, διαμβολαιογράφος του τῷ ἀνήγγειλεν δτι ψήφισμά τι τῆς βουλῆς συνετέλεσε εἰς τὸ νὰ μετατραπῇ εἰς λαμπρὸν καὶ ἀσφαλὲς κέρδος ἡ ἀμφιβολος ἐκείνη ἐπιχειρησις εἰς διηνός εἶχε διακυβεύσει τὰ κεφάλαιά του.

— Εἰσθε λίαν εὐδαίμων, τῷ εἶπεν ἐντὸς δέ μηνῶν τὰ κεφάλαιά σας δύνανται νὰ διπλασιασθῶσι.

— Σπεῦσον καὶ ἀπόσυρον αὐτὰ ὅσου τάχιστα, τῷ εἶπεν ὁ Εύτυχης, είμαι ἀρκετὰ πλούσιος.

— Ποῦ λοιπόν είναι ἡ δυστυχία; ἥρωτας τοὺς φίλους αὐτοῦ. Απηύθησα τρέχων πρὸς τὰ ἔχνη της, καὶ δημως δὲν δύναμαι νὰ τὴν συναντήσω.

— Περίμενες, τῷ ἀπεκρίνοντο: — καὶ θὰ δὲ τῇ δεσποινὶς Οὐρανίᾳ εἶναι τὸ ἀντίθετον τοῦ ὄντος αὐτῆς; Εἶναι διάβολος μὲ κόμην ξανθήν.

— 'Ἄς ξέλθῃ λοιπὸν, ἔλεγεν ὁ Εύτυχης' τὴ θύρα μου εἶναι ἀνοικτή.^ν

— Μὰ τὴν ἀλήθεια! ἀνέκραξεν ἡμέραν τινας εὔρισκόμενος εἰς οἴστρον εἰρωνίας, ἐν μόνον μέσον μοὶ μένει ὅπως καταστῶ δυστυχής.

— Ποῖον; ἡρώτησεν αὐτὸν ὁ φίλος του 'Ραιϋμόνδος ὁ ποιητής.

— Νὰ νυμφευθῶ. — Εἶν αὖτε ἀπατῶμαι, ή εύτυχης εἰμαρμένη μου θὰ μὲ παραιτήσῃ τὴν ἡμέραν τῆς συντάξεως τοῦ γαμικοῦ συμβολαίου.

— Καὶ ποίαν θὰ νυμφευθῆς; τὸν ἡρώτησεν ὁ Ραιϋμόνδος γελῶν.

— Οὐδ' ἔγὼ τὸ γνωρίζω, ὑπέλαβεν ὁ Εύτυχης. Δὲν θὰ ἐκλέξω ἔγὼ ὁ ἔδιος τὴν σύζυγόν μου, διότι ἔχω τὴν χεῖρα εύτυχη. Θὰ ἐπιφορτίσω διὰ τῆς φροντίδος ταύτης μόνην τὴν τύχην. Θὰ νυμφευθῶ τὴν πρώτην εἰσελθοῦσαν νεάνδα κατὰ τὴν ἐσπέραν ταύτην εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς θείας μου. Εἶθεν νὰ μὲ εῦρῃς ἔκει.

— Αναμφιβόλως ὁ φίλος μου παρεφρόνησεν, ἐσκέφθη ὁ 'Ραιϋμόνδος. Οὐχ' ἦτον δῆμος τὴν αὐτὴν ἐκείνην ἐσπέραν ἐπορεύθη εἰς τὴν παρὰ τοῦ Εύτυχοῦς ὥρισθείσαν συνέντευξιν.

Ἐτοποθετήθησαν ἀμφότεροι εἰς τινας γωνίαν τῆς αἰθούσης, καὶ διηύθυνον τὰ δίσκιτρά των πρὸς τὴν θύραν τῆς εἰσόδου.

— Ιδωμεν τίνι τρόπῳ ἡ τύχη θὰ ἐκτελέσῃ τὸ ἔργον της, εἶπεν ὁ Εύτυχης.

Μετὰ πολλὰς ἐμφανίσεις διαφόρων προσώπων, ὁ ὑπηρέτης ἀνήγγειλεν.

«Οἱ κύριοι καὶ ή δεσποινὶς δὲ Μαρέν.^ε

— 'Ιδοὺ ή σύζυγός μου, εἶπεν ὁ Εύτυχης. — Υπάγω νὰ τὴν προτακλέσω διὰ τὸν πρῶτον τετράζυγον.^ν Καὶ ἀφοτε τὸν 'Ραιϋμόνδον παίζοντα Οὐτοτ.

Μετὰ μίαν ὥραν, ὁ Εύτυχης ἐπέστρεψε παρὰ τῷ φίλῳ του. «Οἱ γάμος μετὰ ἔνα μῆνα, τῷ εἶπεν η θεία μου αὔριον θὰ διαπραγματευθῇ τὰ περὶ τοῦ συνοικεσίου τούτου. — Τὴν διενεβαίωσα δὲ τι ἐρῶμαι ἐμμανῶς τῆς δεσποινίδος Οὐρανίας δὲ Μαρέν. . .

«Ο 'Ραιϋμόνδος ἔμεινεν ἐμβρόντητος.

— 'Αλλ' ἀγνοεῖς, εἶπε πρὸς τὸν Εύτυχη,

τὸ δεσποινίς Οὐρανία εἶναι τὸ ἀντίθετον τοῦ ὄντος αὐτῆς; Εἶναι διάβολος μὲ κόμην ξανθήν.

— Πυρρὸν, ἐψυθίρισεν ὁ Εύτυχης.

— Ή γλῶσσα της εἶναι ἀκόντιον.

— Τὸ γνωρίζω, διότι δἰς μὲ ἔτρωσε.

— Φέρει μακρὰς ἐσθῆτας ὅπως κρύπτῃ τοὺς κακοσχήμους πόδας της.

— Καὶ ἐσθῆτας βαθέως ἐρυθροῦ χρώματος ὅπως θαμβώνει τοὺς ὄρθαλμούς, ὑπέλαβεν ὁ Εύτυχης. — Τὴν γνωρίζω κάλλιστα. Εἶναι γνησία κόρη τῆς Εύας, ήτις, ως μοὶ φαίνεται, ἔχει δρεξιν ἰκανὴν νὰ καταβροχθίσῃ ὅλα τὰ μῆλα τοῦ κόσμου,—

καὶ μὲ αὐτοὺς τοὺς πυρῆνας. — Μοὶ εἶπε πρὸς ὅλιγου, μεταξὺ δύο παρενθέσεων, πράγματα ἵκανα νὰ ἀνορθώσωσι τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου διστις ἥθελε διαλογισθῆ νὰ γενησίσει σύζυγός της. — ἔχομεν κατὰ πάντα τὰς μᾶλλον ἀντιθέτους διαθέσεις. — Ἐκείνη ἀγαπᾷ τὸν 'Ραφαήλον, ἐνῷ, καθὼς γνωρίζεις, ἔγὼ προτιμῶ τὸν 'Ρουβίνον! — Λατρεύει τὸν 'Ροσσίνην, καὶ ἔγὼ βδελύττομαι τὴν Ἰταλικὴν μουσικήν. Καὶ ὁ διάβολος νὰ μὲ πάρῃ. . .

μοὶ ἐφάνη δὲ εἶναι ὄλιγον παράβλωψ. — Μετὰ ἔνα μῆνα, λοιπὸν, ὁ γάμος.

— Άφες αὐτὴν τὴν μωρίαν, ὑπέλαβεν ὁ 'Ραιϋμόνδος, διστις δὲν ἥδυνατο νὰ πιστεύῃ διότι ὁ φίλος του ώμπλει απουδαίως. Τὸ συνοικέσιον τοῦτο θὰ προύξει τὴν δυστυχίαν σου.

Κ'.

Σχέδιον μάχης.

Ἔνα μῆνα μετὰ ταῦτα, ὁ Εύτυχης ἐνυπεύθη τὴν δεσποινίδα Οὐρανίαν δὲ Μαρέν, ήτις δὲν εἶχεν ἄλλους συγγενεῖς εἰς τὸν κόσμον, ἐκτὸς τοῦ πατρὸς αὐτῆς, γηραιοῦ στρατιώτου, εἰς οὗ τὰς φλέβας ἐκυκλοφόρει εἰσέτι νεκνικόν αἷμα, καὶ διστις ἐπιθυμῶν καθ' ὑπερβολὴν νὰ ἀπαλλαγῇ τῆς θυγατρός του, δὲν περιέμενε νὰ τῷ τὴν ζητήσωσι καὶ ἐκ δευτέρου.

— Πῶς τοῦτο! εἶπεν ἡμέραν τινας ὁ Εύτυχης εἰς τὴν σύζυγόν του, δὲν ἔχετε κάνενα συγγενῆ, — οὔτε δεύτερον ἔξαδελφον;

— Οχι; σᾶ; λέγω; ἀπεκρίθη η Οὐρανία γελῶσα.

— Εστω, ἐσκέφθη ὁ Εύτυχης, — τὰ

τοιαῦται δὲν συμβαίνουσιν εἰμὴ μόνον εἰς τὴν θάλασσαν, ἵτις ὅπως κρέας ἔμεται.

Κατὰ τὸ ἔθιμον τὸ ἐπικρατοῦν παρὰ τῇ οὐρανοφύλῃ κοινωνίᾳ, ἀπεφάσισαν οἱ δύο σύζυγοι νὰ ἀφήσωσι τοὺς Παρισίους ἀμέσως μετὰ τὴν τελετὴν τοῦ γάμου των. Ή δὲ Οὐρανία ἔξερχεται τὴν ἐπιθυμίαν νὰ κατοικήσωσιν εἰς τερπνόν τι ἔξοχικόν κτῆμα. ἢ προμήτωρ αὐτῆς τῇ εἶχε κληροδοτήσῃ, καίμενον εἰς Προβιγγίαν, πλησίον τῆς πηγῆς τοῦ Βακλύζ.

— Εἶναι μαγευτική τις Ἐδέμ, εἶπεν ἡ νέα κόμησσα εἰς τὸν σύζυγόν της. Οἱ ωραῖοι ἔκεινοι τόποι πεληφροῦνται εἰσέτι τῶν ἀναμνήσεων τῆς Δαύρας καὶ τοῦ Πετράρχα, οἵτινες ἄφησαν ἐκεῖ ἀκατηληπτόν τι ἀρεματικούς καὶ ἔρωτος. Ἐκεῖ καὶ ἡ εὔδαιμονία μᾶς περιμένει. — Αναγκωρήσωμεν τάχιστα.

Καὶ ἀνεγάρησαν.

Κατὰ τοὺς πρώτους ταχυδρομικοὺς σταθμούς, ὁ Εύτυχης διεννοήθη νὰ μεταβάλῃ τὸ παρὰ τῆς συζύγου του χαραχθὲν τερπνὸν πρόγραμμα.

— α' Αναποφεύκτως, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν, θὰ καταστῶ ὁ εὔδαιμονέστερος τῶν ἀνθρώπων, ἐὰν ἀφῆσω νὰ διδηγηθῶ εἰς τὸν προβιγγιανὸν ἔκεινον παράδεισον. Ή ποίησις θὰ κυριεύσῃ ἵσως τὸν νοῦν μου, καὶ ὁ ἔρως τὴν καρδίαν μου, προσέθεται ὁ Εύτυχης παρατηρῶν τὴν Οὐρανίαν ἥτις ἔκοιματο, στηρίζουσα τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ ὕπου του, καὶ αἰσθανθεὶς αἴφνης παράδοξόν τινα ταραχήν.

— Άλλα, ἔξηκολούθησε καθ' ἑαυτὸν, δὲν πρόκειται περὶ τούτου. Δὲν ἔνυμφεύθην ἵνα καταστῶ ἔρωτόληπτος, οὔτε εύτυχης. — Τούναντίον.

Καὶ δριστικῶς ἀποφασίσας, διέταξε τὸν ταχυδρόμον νὰ ἀλλάξῃ διεύθυνσιν. Ἐπριψε τόις τὰς χεῖρας γελῶν, καὶ ἐψιθύρισε:

— Εὖ πάση περιπτώσει, ἐὰν μοὶ ἦνοι αδύνατον νὰ διατύγω τὰς εὔδαιμονίας τῆς σελήνης τοῦ μέλιτος, τούλαχιστον ἡ σελήνη αὕτη θὰ ἀρχίσῃ διὰ τρομερᾶς θυέλλης. Καὶ ἔκοιμήθη. Εξυπνήσας δὲ τὴν ἐπισύνσαν εῦρε πρός μεγάλην του ἔκπληξιν τὴν χεῖρα του ἐν τῇ χειρὶ τῆς συζύγου του.

— ε' Ιδοὺ τι εἶναι παράδοξον, ἐσκέφθη καὶ ὅμως ἐγὼ δὲν ἔπραξα τοῦτο βεβαίως.

Καὶ ἡτένεις τὴν Οὐρανίαν, ἥτις ὅπως κρέας ἔμεται τὸ ἔρυθημα αὐτῆς, ἔκυψε τὴν κεφαλὴν εἰς τὴν θυρίδα τῆς ἀμάξης.

— α' Ά! Θεέ μου! ἐφώνησεν ἡ νεαρὰ γυνὴ, ποῦ εὑρισκώμεθα; Πόσον φρικώδης τόπος!

— Καλά, εἶπεν ὁ Εύτυχης, — Ή θυέλλας ἀρχίζει.

Καὶ τῷ ὅντι, διήρχοντο τότε εἰδεχθῆ τενα ἐπαρχίαν, τῆς ὁποίας ἀπασται αἱ τοποθεσίαι, ἀληθεῖς τύποι Βαθείας ἐρημώσεως, ἐσχημάτιζον εἰκόνα, διαγραφεῖσαν οἷονες ὑπὸ τῶν ξηρῶν καὶ ἀγρίων τοῦ Σαλβατόρες χρωστήρων.

Η ἀμάξη ἔχωρει βραδέως ἐν τῷ μέσῳ βαθείας φάραγγος, κλεισμένης ἐξ ἀμφοτέρων τῶν πλευρῶν ὑπὸ γιγαντιῶδῶν λόφων, φερόντων ξηρὰς βάτους, αἵτινες πεφρικυῖαι ἐφαίνοντο διασχίζουσαι τὰς ἐφιπταμένας γνήσιας. Ἐπὶ τῆς οὐρανοτέρας κορυφῆς τοῦ φυσικοῦ τούτου ἥδου οὐρανοῦ ὁ σκελετὸς ἀρχαίου κατερειπωμένου πύργου, διστις χρησιμεύσας ἵσως ἀλλοτε ὡς φωλεὰ φεουδαλεῖκου τινος γυπὸς, ἀκολούθως μετεβλήθη εἰς φωλεὰν γλαυκῶν.

— ε' Τί ἀπαίσιον ἐρείπιον! οὐέφωνησεν ἡ κόμησσα δὲ Βασάν συνενοῦσα τὰς χεῖρας. Εἶτα δὲ, περιαγαγοῦσα κύκλῳ τὸ βλέμμα καὶ ἴδουσα ἑαυτὴν περικεκλεισμένην ἐν τῷ κατηφῆ ἔκεινως χώρῳ:

— Πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ ζήσῃ τις ἐνταῦθα; προσέθετο.

— Εἶχει καλῶς, διενοήθη ὁ Εύτυχης, ακούων τὴν σύζυγόν του. Ή θυέλλα εἶναι ἐγγύς. Καὶ ἀποτανθεὶς εἰς τὸν ταχυδρόμον:

— Αῖ! Πέτρε! . . . ἐφώνησεν, ἀριστερά . . . Πρὸς τὴν ἀνωφέρειαν!

Μετὰ πέντε λεπτὰ ἡ ταχυδρομικὴ ἀμάξη ἴστατο ἀπέναντι δενδροστοιχίας γηραιῶν σμιλάκων ἀγούσης εἰς τὸ κατερειπωμένον κτίριον.

τ'

·Ενέργεια τῆς σελήνης ἐπὶ τοῦ συζυγικοῦ βίου.

Γέρων τις θυρωρός, ὅστις ἐφαίνετο ὅτι περιέμενε τοὺς δύο συζύγους, ὑπεδέχθη τὸν

κόμητα δὲ Βωσάν καὶ τὴν σύζυγον αὐτοῦ,
ἥτις ἔμενεν ἐκστατική.

— Ποῦ λοιπόν εἰρισκόμεθα; ἡρώτητεν
ἡ Ούρανία εἰσερχομένη ἐνδον Θαλάμου τινος
εὐτρεπισμένου δικην Ξενοδογείου.

— Φιλτάτη μου, ἀπεκρίθη ὁ Εύτυχης,
εὑρισκόμεθα εἰς τόπον ἔνθα ἐτελέσθησαν
πλειότερα δράματα, ήδη ἐν δλοις ὅμοιοις
τοῖς θεάτροις τῶν Παρισίων. Ἐκαστος λι-
θος τοῦ ἐρειπίου τούτου φέρει κηλίδα αἴ-
ματος,—πενθῆρες μνημεῖον πενθίμου γεγο-
νότος,—καὶ οἱ περίοικοι βεβαιοῦσιν ὅτι
καθ' ἐκάστην νύκτα περίλυποι σκιαλ.—Θύ-
ματα ἡ δήμιοι,—ἐξερχόμεναι τοῦ τάφου
των διηγοῦνται τὰ φρικώδη μυστήρια τοῦ
πύργου τούτου, ἀπέναντι τοῦ ὄποίου δι πύρ-
γος τοῦ Οὐδόληφου θὰ ἥτον αὖλὴ προβάτων.

— Ἀλλὰ, λέγε μοι, ὑπέλασθεν τὴν Οὐρανίκη μετά τεινος ἀνυπομονησίας, που εἴμεθα;

— Καλή μου φίλη, ἀπεκρίθη ὁ Εύτυχης,
σὺ εἶσαι γέροντος ποινας ἐνταῦθα. Ήθελες νὰ
μὲ ὁδηγήσῃς εἰς τὸν οἶκον σου, σὲ ώδηγησα
εἰς τὸν ιδικόν μου.—Μοι ὑπεσχέθης Ἐδέμ,
καὶ ἐγὼ σοὶ προσφέρω Κόλασιν.—Ἔτις εἴ
ναι γῆδη ἐντελής ἀφ' οὗ εἰσῆλθεν ἐν αὐτῇ
ὁ διάβολος,—ἐσκέφθη ὁ Εύτυχης παρα-
τηρήσας τὴν σύζυγόν του.

Αγγελικὸν μειδίαμα ἐλάμπρυνε τότε
τὸ ὥραῖον τῆς κομῆσσης πρόσωπον. Τῷψω-
σε τὴν χεῖρα πρὸς τὸ τορόευτὸν τοῦ θα-
λάμου διάζωμα, καὶ ἐν τῷ μέσῳ πολυτά-
λοῦς συμπλέγματος ἀνθέων γεγλυμμένου
ἐπὶ τοῦ ὄμαλοῦ λίθου, ἔδειξεν εἰς τὸν σύ-
ζυγόν της τὰ στοιχεῖα Ε καὶ Ο, ἀτινα συ-
νεπλέκοντο ἔρωτικῶς. Εἶτα δὲ, κλίνασ-
ἔπιχαρίτως πρὸς τὸν κόμητα, ὅστις ἐφαί-
νετο οὐδαμῶς ἐννοῶν, καὶ δοῦσα τῇ φωνῇ
αὐτῆς τὸν θωπευτικώτερον τόνον.

— Εὐχαριστῶ, Εὐτυγῆ, ο τῷ εἶπε.
Αὕτη δ' ἡτο ἡ πρώτη φορὰ καθ' ἣν οὗ
τος ἔκουε νὰ καληται διὰ τοῦ ὄνόματός
του περὰ τῆς συζύγου του· διὸ, ὁ κακο-
συνεταράχθη σφόδρα, καὶ μυσκόλως ἤδη-
νήθη νὰ ἀποκρύψῃ τὴν συγκίνησίν του.

Ἐν τούτοις ἴσχυρογνωμόνως ἔλινε νό^{τι}
πιστεύσῃ ὅτι ή εύχαριστεία αὗτη, τῆς ὅποιας
εὐδόλως ὑπωπτεύετο τὸ αἴτιον, προήρχε-
το ἐξ ἀνογκῆς κάπως εἰρωνικῆς. Οὕτων, ἐδέη
εσύ ὄστε η Οὐρανία νὰ τῷ δείξῃ καὶ ἐκ-

δευτέρου τοὺς Θυρεοὺς ἐφ' ὃν ὑπῆρχον ἐγ-
γεγλυμμένα τὰ ἀρχικὰ ἔκβινα στοιχεῖα, δ-
πως ὁ Εύτυχης ἐννοήσῃ τὰ αἴτιον τῆς συ-
ζητικῆς ταύτης θιωπείας.

— Ή ταλαιπωρος, εἶπεν ἐν ἔχυτῳ, πόσον
ἀπατᾶται!

Καὶ ὅντιος, τὰ σύμπλεκτα ἐκεῖνα στοιχεῖα εἰς ἡ Οὐρανία διώρα προσφιλῆ Ἐνδειξεῖν ἔρωτος, τυχέως ὑπῆρχον ἐκεῖ γεγλυμένα· ἢ μᾶλλον, ὑφίσταντο ἀπὸ τῆς θεμελιώσεως τοῦ κτιρίου, καὶ ὁ Εὔτυχης οὐδέποτε τὰ παρετήρητε, κατὰ τὰ διετὲς διάστημα, καθ' ὃ εἶχεν ὑπὸ τὴν κατοχὴν του τὸ κτίριον, ἀγοράστας αὐτὸς ὅπως τῷ χρηματεύῃ ὡς ἐντευκτήριον κυνηγεῖσθαι.

Πρός στιγμήν, ὁ κόμης διενοθήθη νὰ ἔξα-
γάγῃ τὴν σύζυγόν του τῆς ἀπάτης, ἀλλ’
κῦτη τὸν προσένλεπε μετὰ τοσαύτης τρυ-
φερότητος, ώστε δὲν ἐσχε τὸ θάρρος; νὰ κα-
ταρρίψῃ τὴν γοντευτικὴν πλάνην οὐν αὐτὴ
έσαυτῇ ἐπλασεν.

— Οχι, είπε καθ' έκυτόν, τὸ τοιοῦτον
ήθελεν εἰσθαι πρᾶξις βάναυσος καὶ σκληρά.»
Καὶ λαβὼν τὴν Οὐρανίαν ἀπὸ τῆς χει-
ῶδες περιέφερεν αὐτὴν εἰς τὰ λοιπὰ μερ-
σμάτα τοῦ πύργου.

— Ή διαμονή αὕτη εἶναι προγματικῶς φρικαλέα, τῇ εἶπε ἀλλ' ἐνθαρρύνθη, δὲν θὰ διαμείνωμεν ἐνταῦθα· γῆθελησα μόνον γὰρ τοὺς δεῖξω αὐτὴν ἐν παρόδῳ.

— Καὶ διετί νὰ μὴ μείνωμεν; οὐπέλασεν ἡ Οὐρανία.

— Θὰ τίμεθα ἐνταῦθα ἐν ἀληθῇ ἐρήμῳ,
εἰπεν ὁ Μύτυγνος.

— Τόσω τὸ καλλίτερον· θὰ γῆγεθα μόνοι.
— Ἀλλὰ, έὰν ὅκτὼ μόνον γῆμέρας δια-
τρίψῃς ἐν τῇ ἀθλίᾳ ταύτῃ φωλεῖ, θὰ πά-
θης ἔξ ανίας, ως ἡ *Μικρὰ* τοῦ Γέτ Θρηνοῦ-
ας τὰς περιποκαλλέας της.

— Å! εφώνησεν ἡ κόμησσα ἐνθουσιῶσα.
— Οταν γέμεθα όμοι, μάου δίποτε καὶ μν

ενρίσκωμας θά εύχαριστοῦμας.—Πᾶν τὸ μετὰ σοῦ θεῷ μενον θὰ μοὶ φαίνεται ὡραῖον.—Ἐδῶ, τούλάγιστον, ἐν τῷ μέσῳ τῶν βουνῶν

τούτων, θά γίνεθαι ἐλεύθεροι, μᾶλλον ἐλεύθεροι
οἱ εἰς τὸ Βωκλὺ, χώραν πατουμένην
ὑπὸ περιηγητῶν καὶ περιέργων, ὡς πάντες
οἱ ὑπό τινος εὐχλείας περιβαλλόμενοι τόποι.
Ἄλλως τε, προσέθετο, ἡ ἀγρία αὗτη χώρα

δὲν στερεῖται οὔτε μεγαλείου οὔτε ποιήσως. Ἀπὸ τῆς ὑψηλῆς ταύτης κορυφῆς θὰ βλέπωμεν καθ' ἐκάστην τὰ λαμπρὰ τῆς φύσεως; Θεάματα.—'Ιδοὺ, εἶπε τείνουσα τὴν χεῖρα, ίδε τὰς ὑπὸ τῆς αἰγλῆς τοῦ δύνοντος ἡλίου κατακλυζομένας ἔκεινας πεδιάδας.—Πόσον μεγαλοπρεπές! πόσον ώρατον τὸ θέαμα τοῦτο!

— Διάβολε! διενοήθη ὁ Εύτυχης, ίδοὺ καὶ ποίησις.^ν

Καὶ παρετήρησε τότε, μετά τινος ἀνησυχίας, μὴ αἱ χεῖρες τῆς συζύγου του ἔφερον κηλίδας μελάνης, ὡς τῶν ποιητῶν, καὶ μὴ οἱ πόδες της περιεβάλλοντο ὑπὸ αἰθέρος. Ἀλλὰ διέκρινε τότε λεπτοφυῆ καὶ κομψὰ σφυρά, ἣν ἡ θέα συντάραξε τὰς νατέλλει δι' ήμᾶς. ίδέας του.

Κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ἡ σκιὰ τοῦ λυκόφωτος ἔξετείνετο βραδέως; ἐπὶ τῆς πεδιάδος καὶ τῶν περιγώρων. Τὰ μεγάλα πλησιόχωρα δάση διέδιδον εἰς τὴν διάβασιν τῆς αὔρας τὰ πικρὰ καὶ μεθυστικὰ αὐτῶν ἄρωματα, καὶ αἱ ἄπειροι τῆς ἐπέρας ἀρμονίαι τὴν γείροντο πανταχόθεν, καὶ συνενοῦντο ὅπως ομονόσωι τοὺς ἀστέρας, οἵτινες ἀνήρχοντο διαδοχικῶς ἐπὶ τοῦ ἐβανίνου αὐτῶν δύωματος.

Ἐράνη τότε εἰς τὸν Εύτυχην ὅτι μέγας θόρυβος ἡγέρθη εἰς τὴν καρδίαν του. Ἕκροάσθη, καὶ ἤκουσε τὴν φωνὴν τῶν ἀναμνήσεών του, ὑπενθυμίζουσα εἰς αὐτὸν ὅτι ἐν ὅμοιᾳ τινὶ ἐστέρρει καὶ ἐν τοιωτῷ παραπλησιώτερῷ συνηντήθη μετὰ τῆς πρώτης γυναικὸς ἣν ἡγάπησε.

Ἐρρίψε τότε τὸ βλέμμα πλησίου αὐτοῦ καὶ εἰδε τὴν Οὐρανίαν, ἥτις μὴ ἔχουσα εξείτε ἀναμνήσεις, ἤκροϊτο τοῦ φερματος τῶν ἐλπίδων τας.

— "Α! εἶπεν ὁ Εύτυχης πλησιάσας τὴν σύζυγόν του καὶ ἐπιλαβόμενος τῆς χειρὸς τῆς, ἢν ἔφερεν εἰς τὰ χεῖλη του.—Εἶσαι μᾶς πλουτήσητε; Δέτε μας ἐν γέον μελόδγυγελος, καὶ μολ ἀπέκρυψας τὰς πτέρυγάς σου.^ν

Ο μόνος οὗτος ἐρωτικὸς λόγος, καὶ ὁ πρῶτος, ἀν ἤκουσε παρὰ τοῦ συζύγου αὐτῆς, σφοδρῶς συνεκίνησε τὴν καρδίαν τῆς Οὐρανίας. Ἐστήριξε τὴν ωραίαν αὐτῆς κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ ὄμου τοῦ κόμητος, καὶ τὸ ἐψιθύρισεν εἰς τὸ οὖς.

— «Εἴμεθα λίαν εὐδαιμόνες.»

— Φεῦ! — τὸ φοβοῦμαι. — ἐσκέφθη Ἐύτυχης, ὁδηγήσας τὴν σύζυγόν του εἰς τὸ διάτονον.

— Θὰ διαμείνωμεν λοιπὸν ἐνταῦθα; ἡρώτησεν ἡ Οὐρανία.

— Ναὶ, τῇ εἶπεν ὁ σύζυγός της — ἐλθὲ καὶ ίδε.^ν Καὶ ὁδηγήσας αὐτὴν εἰς τὸ παράθυρον, τῇ ἔδειξε τὴν σελήνην, ἥτις διανοίξασα νεφελινόν τι παραπέτασμα, προέτεινε τὸ ἀργυροῦν αὐτῆς πρόσωπον ἐπὶ τῆς σκιᾶς τοῦ οὐρανοῦ.

— "Α! εἰφώνησεν ἡ νεαρὰ γυνὴ ἐρυθράσκα.

— Ήλναι ἡ σελήνη τοῦ μέλιτος, ἥτις αἴκαὶ κομψὰ σφυρά, ἣν ἡ θέα συντάραξε τὰς νατέλλει δι' ήμᾶς.

(Ἔπειται τὸ τέλος).

ΘΕΑΤΡΟΝ ΑΘΗΝΩΝ.

Δ'.

ΕΠΩΔΩΝ. — ΕΥΕΡΓΕΤΙΚΑΙ ΠΑΡΑΣΤΑΣΕΙΣ.

Τῷ 1836, διηγεῖται ὁ Adolphe Adam; ὁ Δονιζέττης διατρίβων ἐν Νεαπόλει μανθάνει ὅτι μικρόν τι θέατρον ἔμελλε νὰ χρειωκοπήσῃ, ὁ δ' ἐργολάβος μετὰ τῶν ηθοποιῶν εὑρίσκετο ἐν τρομερῷ πενίᾳ· φύσαι αὐτοπαθητικὸς σπεύδει πρὸς συναπάντησίν των καὶ ἀφοῦ τοῖς ἔδωκε πᾶν τὸ ἀργυρίον ὅπερ ἐκράτει μεθ' ἑαυτοῦ τοῖς ὑπόσχεταις ὅτι θὰ τοὺς ἐπανίδῃ.

— "Διδάσκαλε, ἀνεφώνησεν ὁ ἐργολάβος, θέλετε νὰ μᾶς εὐεργειάσητε καὶ νὰ μᾶς πλουτήσητε; Δέτε μας ἐν γέον μελόδγυγελος δράμα.

— Εἶχει καλῶς σήμερον ὅκτω θέλετε τὸ ἔχει.—

Δὲν εἶχεν διμως πρόχειρον δράμα, ἀλλὰ καὶ οὐδεὶς ποιητὴ ἀνελάμβανε νὰ κοπιάσῃ διὰ θέατρον κλεισθέν. Ο Δονιζέττης ἡδημόνει. Ἀναπολεῖ τότε εἰς τὴν μνήμην του ἐν vaudeville τὸ ὄποιον εἶχεν ίδει εἰς Πα-